

at give det ærede Medlem nogen Oplysning i den Retning, i det jeg nemlig ikke har sagt, hvad han mente, at jeg skulde have sagt. Hvad jeg udtalte, var tværtimod dette, at efter min Overbevisning, var der ingen Grund for Rigsdagen til at frygte for, at ikke dens Bevillingsmyndighed altid skulde blive respekteret; men saa spiede jeg rigtignot til: det skulde da være, hvis Rigsdagen selv gav særlig Anledning til mulig at træde den for nær, — eller noget lignende. Naar der nu spørges om, hvad jeg derved figter til, saa vil jeg først gjøre den Bemærkning, at det, som det var min Hovedtanke at sige, virkelig var det, jeg stillede i Spidsen, nemlig at det ikke forekom mig, at der var nogen Anledning til at frygte for, at man skulde træde Bevillingsmyndigheden for nær. Men naar jeg gjorde den nævnte Tilspøining, saa var det ganske vist, fordi det i dette Øieblik stod for min Tanke, at Historiens Vidnesbyrd tyde hen paa, at hvis begrundede, vel erhvervede Rettigheder ere udfatte for Fald, for nogenstinde at blive traadte for nær, er det netop, naar Thænderhaverne af de forskjellige Rettigheder misbruge dem. Det, som det altsaa var min Mening at sige, er dette, at den danske Lovgivningsmagt eller Bevillingsmyndighed — hvad man nu vil kalde den — efter som jeg opfatter Situationen, eller saa vidt jeg formaar: at se af, hvad der hidtil er passeret hertilands, ingen Grund har til at frygte hverken for den den tilkommende Andel i Lovgivningsmyndigheden, ei heller for den den tilkommende Andel i Bevillingsmyndigheden, med mindre den fra sin Side skulde gjøre sig skyldig i Misbrug. Da jeg nu har den Tro, at hverken Lovgivningsmagten eller Repræsentationen vil gjøre dette, nærer jeg ingen Frygt for, at Bevillingsmyndigheden skal blive traadt for nær, og kunde, der nære Frygt for Repræsentationens egen Gødsning, kunne have nogen Frygt derved. — En anden Bemærkning af det ærede Medlem vil jeg dog heller ikke lade gaa hen aldeles upaataalt, fordi den er et Vidnesbyrd om, hvorledes man stundom kan faae lagt en ganske anden Mening i en Mands Ord, end det fra hans Side har været paatænkt at lægge deri; men naar jeg siger dette, er det ikke derved min Mening at ville sigte det ærede Medlem for, at han skulde have gjort det sig selv bevidst. Jeg fandt Anledning til for at sige, at det forekom mig, at det maatte være Repræsentationen magtpaaliggende, at Enhver, der stod i Statens Tjeneste, Enhver, der havde Myndighed, ogsaa blev sig sit Ansvar bevidst, og at han navnlig havde Mod og Fortrøstning til, naar han sølte, at det var hans Pligt at handle paa en vis Maade, uagtet det kunde udsætte ham for Ubhageligheder bagefter, saa dog ikke bestomindre gjorde, hvad hans Hjerte sølte var Pligt. Dette har det ærede Medlem forstaaet saaledes, som om jeg skulde have udtalt den Sætning, at navnlig

en Regjering skulde gjøre, hvad den ansaa for at være rigtig, uden at bryde sig om, hvad Rigsdagen, hvad Vælgerfolket osv. ansaa for at være rigtig. Derom har jeg ikke talt et eneste Ord. Jeg har aldeles ikke talt om noget Tilfælde, hvor der er Kollision mellem Rigsdagens Opfattelse og Regjeringens Opfattelse og da ment, at Regjeringen i saa Tilfælde ikke skulde bryde sig om Repræsentationens Opfattelse, men kun gaa efter sit eget Hjertes Tilskyndelse. Jeg kan ikke tro Andet end, at det ærede Medlem er enig med mig deri, at lige saa vel som Repræsentationen har sit Ansvar, lige saa vel har ogsaa Regjeringen sit. Man kan stille Regjeringen nok saa laot lige over for Lovgivningsmyndigheden, saa vil dog formodentlig det ærede Medlem være enig med mig deri, at den har en Gjerning at gjøre, som den skal gjøre samvittighedsfuldt og med tilbørlig Følelse for sit Ansvar. Men man har ikke Ret til at opfatte mine Ord paa den Maade, som det ærede Medlem gjorde.

Berg: Det ærede Medlem, der nu talte, vil indrømme mig, at hans egen Forklaring af den første Del af hans Udtalelse gav Vidnesbyrd om, at jeg havde forstaaet ham fuldstændigt rigtig. (Klein: Nei). Jo, dette overlader jeg ganske til Forsamlingen at afgjøre. Det ærede Medlem gjentog endog nu, at Rigsdagen ikke skulde være bange for at faae sin Andel i Bevillingsmyndigheden traadt for nær, med mindre o. s. v. Men saa bliver det Spørgsmaal tilbage, hvad det er, det ærede Medlem forstaaer ved „Misbrug“ og ved „særlig Anledning“. Naar der efter Regjeringens Opfattelse foreligger Misbrug af Bevillingsmyndigheden, kan altsaa Rigsdagen, efter det ærede Medlems Forklaring, vente at faae sin Bevillingsmyndighed traadt for nær; Dommer over, naar der foreligger „Misbrug“ eller „særlig Anledning“ bliver altsaa Regjeringen, som da maa handle kontra Forsætningen. Det andet Spørgsmaal har det ærede Medlem ved den nærmere Udvikling, han gav deraf, givet en hel anden Karakter end før, hvad Rigsdagstidenden skal vise. Jeg skal slutte mig til det ærede Medlem i Duffet om, altid at have en stærk Regjering, en bevidst Regjering, en Regjering altsaa, der i al sin Færd handler med Landets Vel for Øie og under sit Ansvar, men altsaa ikke en Regjering, der nogenstinde med Villie eller om endog noget tvivlende handler imod, hvad der ligger for som Rigsdagens Mening. Altsaa jeg ønsker ingenstinde en Regjering, som, uagtet Pengene ikke kunde gives ud uden Bevilling, dog siger, vi maa tage dem uden Bevilling, thi det kan ikke nytte at komme til Rigsdagen. Den Maade at behandle Bevillingsager paa ønsker jeg ikke, thi det er ikke i den Forstand, at jeg ønsker en stærk Regjering. En stærk Regjering derimod, der er sig sit Ansvar bevidst og arbejder i Sam-